

devanudaiyaniyayappiramanam.org

இணைப்பு 8b: பலிகள் — இன்று அவற்றை ஏன் கடைப்பிடிக்க முடியாது

இந்தப் பக்கம், எருசலேமில் ஆலயம் இருந்தபோது மட்டுமே கீழ்ப்படியக்கூடிய தேவனுடைய கட்டளைகளை ஆராயும் தொடரின் ஒரு பகுதியாகும்.

- இணைப்பு 8a: ஆலயம் தேவைப்படும் தேவனுடைய கட்டளைகள்
- இணைப்பு 8b: பலிகள் — இன்று அவற்றை ஏன் கடைப்பிடிக்க முடியாது (இந்தப் பக்கம்).
- இணைப்பு 8c: வேதாகமப் பண்டிகைகள் — அவற்றில் எதையும் இன்று ஏன் கடைப்பிடிக்க முடியாது
- இணைப்பு 8d: சுத்திகரிப்புச் சட்டங்கள் — ஆலயம் இல்லாமல் அவற்றை ஏன் கடைப்பிடிக்க முடியாது
- இணைப்பு 8e: தசமபாகங்களும் முதற்பலன்களும் — இன்று அவற்றை ஏன் கடைப்பிடிக்க முடியாது
- இணைப்பு 8f: திருவிருந்து ஆராதனை — இயேசுவின் கடைசி இராப்போஜனம் பஸ்காவாக இருந்தது
- இணைப்பு 8g: நசரேயர் மற்றும் நேர்ச்சைச் சட்டங்கள் — இன்று அவற்றை ஏன் கடைப்பிடிக்க முடியாது
- இணைப்பு 8h: ஆலயத்துடன் தொடர்புடைய பகுதியளவு மற்றும் அடையாளரீதியான கீழ்ப்படிதல்
- இணைப்பு 8i: சிலுவையும் ஆலயமும்

நியாயப்பிரமாணம் உண்மையில் எதைக் கோரியது

இஸ்ரவேலுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட எல்லாக் கட்டளைகளிலும், பலிகளைப் போலத் துல்லியமாக விவரிக்கப்பட்டவை வேறெதுவும் இல்லை. எல்லாவற்றையும் தேவன் விரிவாகக் குறிப்பிட்டார்: மிருகத்தின் வகை, வயது, நிலை, இரத்தத்தைக் கையாளும் விதம், பலிபீடம் இருக்கும் இடம், ஆசாரியர்களின் பங்கு, அவர்கள் பணியின்போது அணியும் ஆடைகள் உட்பட அனைத்தும். ஒவ்வொரு பலியும் — சர்வாங்க தகனபலிகள், பாவநிவாரண பலிகள், குற்றநிவாரண பலிகள், சமாதான பலிகள், அன்றாட பலிகள் — தனிப்பட்ட படைப்பாற்றலுக்கோ மாற்று விளக்கங்களுக்கோ இடமளிக்காத தெய்வீக முறையைப் பின்பற்றின. “ஆசாரியன் இதைச் செய்ய வேண்டும்... பலிபீடம் இங்கே இருக்க வேண்டும்... இரத்தம் அங்கே வைக்கப்பட வேண்டும்...” தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணம் என்பது துல்லியமான கீழ்ப்படிதலுக்கான ஒரு அமைப்பு; மாற்றியமைக்கத் திறந்த பரிந்துரைகள் அல்ல.

ஒரு பலி என்பது ஒருபோதும் “தேவனுக்காக ஒரு மிருகத்தைக் கொல்வது” மட்டுமாக இருந்ததில்லை. அது பரிசுத்தமான ஒரு செயலாகும்; அது ஆலயப் பிராகாரத்தில் மட்டுமே செய்யப்பட வேண்டும் (லேவியராகமம் 17:3-5; உபாகமம் 12:5-6, 12:11-14), ஆரோனின் வம்சத்தைச் சேர்ந்த பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட ஆசாரியர்களால் மட்டுமே செய்யப்பட வேண்டும் (யாத்திராகமம் 28:1; 29:9; லேவியராகமம் 1:5; எண்ணாகமம் 18:7), சடங்குமுறைத் தூய்மையின் நிபந்தனைகளுக்கு உட்பட்டு மட்டுமே செய்யப்பட வேண்டும் (லேவியராகமம் 7:19-21; 22:2-6). தொழுதுகொள்பவர் இடத்தைத் தேர்ந்தெடுக்கவில்லை. ஆராதனை நடத்துபவர் யார் என்பதையும் அவர் தேர்ந்தெடுக்கவில்லை. இரத்தம் எவ்வாறு கையாளப்பட வேண்டும் அல்லது எங்கே பூசப்பட வேண்டும் என்பதையும் அவர் தீர்மானிக்கவில்லை. முழு அமைப்பும் தேவனுடைய வடிவமைப்பாக இருந்தது; அந்த வடிவமைப்பின் ஒவ்வொரு விவரத்தையும் மதிப்பதே கீழ்ப்படிதலாக இருந்தது (யாத்திராகமம் 25:40; 26:30; லேவியராகமம் 10:1-3; உபாகமம் 12:32).

கடந்த காலத்தில் இஸ்ரவேலர் இந்தக் கட்டளைகளுக்குக் கீழ்ப்படிந்த விதம்

ஆலயம் நிலைத்திருந்தபோது, இஸ்ரவேலர் இந்தச் சட்டங்களுக்குக் கட்டளையிடப்பட்டபடியே துல்லியமாகக் கீழ்ப்படிந்தனர். மோசே, யோசுவா, சாமுவேல், சாலொமோன், எசேக்கியா, யோசியா, எஸ்றா, நெகேமியா ஆகியோரின் தலைமுறையினர் அனைவரும், தேவன் தாமே ஏற்படுத்திய பலிகளின் மூலமாக அவரை அணுகினர். யாரும் பலிபீடத்துக்குப் பதிலாக வேறொன்றை வைக்கவில்லை. யாரும் புதிய சடங்குகளைத் தாங்களாகவே உருவாக்கவில்லை. யாரும் தங்கள் வீடுகளிலோ உள்ளூர் கூட்டங்களிலோ பலிகளைச் செலுத்தவில்லை. எல்லா அதிகாரமும் கொண்டிருந்த அரசர்கள்கூட, ஆசாரியர்களுக்கென ஒதுக்கப்பட்ட பணிகளைச் செய்யத் தடை செய்யப்பட்டிருந்தனர்.

இந்த அமைப்பை மாற்ற இஸ்ரவேலர் முயன்ற ஒவ்வொரு முறையும் — அங்கீகரிக்கப்படாத இடங்களில் பலிகளைச் செலுத்துவதன் மூலமாகவோ, ஆசாரியரல்லாதவர்கள் பரிசுத்தப் பணிகளைக் கையாள அனுமதிப்பதன் மூலமாகவோ — தேவன் அவர்களுடைய ஆராதனையை நிராகரித்து, அடிக்கடி நியாயத்தீர்ப்பைக் கொண்டுவந்தார் என்று வேதவசனம் மீண்டும் மீண்டும் காட்டுகிறது (1 சாமுவேல் 13:8-14; 2 நாளாகமம் 26:16-21). தேவன் சொன்னதைத் துல்லியமாக, அவர் தேர்ந்தெடுத்த இடத்தில், அவர் நியமித்த ஊழியர்களின் வழியாகச் செய்வதே உண்மையுள்ளவர்களாக இருப்பதைக் குறித்தது.

இந்தக் கட்டளைகளுக்கு இன்று ஏன் கீழ்ப்படிய முடியாது

கி.பி. 70-ஆம் ஆண்டில் ரோமர்களால் ஆலயம் அழிக்கப்பட்டபின், பலிச் செலுத்தும் முழு முறையையும் நடைமுறைப்படுத்துவது இயலாததாகிவிட்டது. தேவன் அதை ஒழித்துவிட்டதால் அல்ல; இந்தக் கட்டளைகளுக்குக் கீழ்ப்படியத் தேவையான தேவனால் கொடுக்கப்பட்ட அமைப்பு இனி இல்லாததால். ஆலயம் இல்லை, பலிபீடம் இல்லை, மகா பரிசுத்த ஸ்தலம் இல்லை, பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட ஆசாரியத்துவம் இல்லை, நிறுவப்பட்ட தூய்மை

முறை இல்லை; ஒரு பலியின் இரத்தத்தை தேவனுக்கு முன்பாகக் கொண்டுவருவதற்கு பூமியில் அங்கீகரிக்கப்பட்ட இடமும் இல்லை.

இந்தக் கூறுகள் இல்லாமல், “நம்மால் முடிந்ததைச் செய்வது” அல்லது “நியாயப்பிரமாணத்தின் ஆவியைக் கடைப்பிடிப்பது” என்பதற்கு இடமில்லை. கீழ்ப்படிதலுக்கு தேவன் ஏற்படுத்திய நிபந்தனைகள் அவசியம். அந்த நிபந்தனைகள் இல்லாமல் போகும்போது, கீழ்ப்படிதல் இயலாததாகிறது — நாம் கீழ்ப்படிய மறுப்பதால் அல்ல, இந்தக் குறிப்பிட்ட கட்டளைகளை நிறைவேற்றத் தேவையான கருவிகளைத் தேவனே அகற்றிவிட்டதால்.

பலிகள் நின்றுபோகும் என்று தானியேல் தீர்க்கதரிசனம் உரைத்தது

பலிகள் நின்றுபோகும் என்று வேதவசனங்களே முன்னறிவித்தன — தேவன் அவற்றை ஒழித்ததால் அல்ல, ஆலயம் அழிக்கப்படவிருந்ததால். “பலியும் காணிக்கையும் நின்றுபோகும்” என்று தானியேல் எழுதினார் (தானியேல் 9:27); ஆனால் அதற்கான காரணத்தையும் அவர் விளக்கினார்: நகரமும் பரிசுத்த ஸ்தலமும் பகைவர்களின் படைகளால் அழிக்கப்படும் (தானியேல் 9:26). தானியேல் 12:11-ல், வழக்கமான பலி “நீக்கப்படும்” என்று தீர்க்கதரிசி மீண்டும் கூறுகிறார்; இந்தச் சொற்றொடர் ஒரு சட்டத்தை ரத்துசெய்வதைக் குறிக்காமல், வன்முறையாலும் பாழாக்குதலாலும் அகற்றப்படுவதைக் குறிக்கிறது. தேவன் தமது கட்டளைகளை மாற்றினார் என்று தானியேலில் எதுவும் கூறப்படவில்லை. தீர்க்கதரிசி கூறியபடியே, ஆலயம் பாழாக்கப்பட்டதால் பலிகள் நின்றுபோயின. நியாயப்பிரமாணம் அப்படியே இருக்கிறது; கீழ்ப்படிவதற்காக தேவன் தேர்ந்தெடுத்த இடம் மட்டுமே அகற்றப்பட்டது என்பதை இது உறுதிப்படுத்துகிறது.

அடையாளரீதியான அல்லது மனிதர் உருவாக்கிய பலிகளின் தவறு

பல மெசியானியக் குழுக்கள் பலிச் செலுத்தும் முறையின் சில பகுதிகளை அடையாளரீதியாக மீண்டும் உருவாக்க முயல்கின்றன. அவர்கள் பஸ்கா உணவுகளை உண்டு அவற்றை “பலி” என்று அழைக்கிறார்கள். கூட்டங்களில் தூபம் எரிக்கிறார்கள். சடங்குகளை மீண்டும் நடத்தி, காணிக்கைகளை

அசைத்து, நாடகமாக்கல்களின் மூலம் “தோராவை மதிப்பதாக” நடிக்கிறார்கள். மற்றவர்கள் “தீர்க்கதரிசனப் பலிகள்,” “ஆவிக்குரிய பலிகள்,” அல்லது “எதிர்கால ஆலயத்துக்கான ஒத்திகைகள்” போன்ற போதனைகளை உருவாக்குகிறார்கள். இந்த நடைமுறைகள் மதப்பற்றுடையவையாகத் தோன்றலாம்; ஆனால் அவை கீழ்ப்படிதல் அல்ல — மனிதர் உருவாக்கியவை.

அடையாளரீதியான பலிகளைத் தேவன் ஒருபோதும் கேட்கவில்லை. மனிதக் கற்பனையால் உருவாக்கப்பட்ட மாற்றீடுகளை தேவன் ஒருபோதும் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. மேலும், ஆலயத்துக்குள் மட்டுமே செய்யப்பட வேண்டும் என்று அவர் கட்டளையிட்டதை, ஆலயத்திற்கு வெளியே செய்ய முயற்சிக்கும் மக்கள் அவரை மகிமைப்படுத்துவதில்லை. ஆலயம் இல்லாமல் இந்தக் கட்டளைகளைப் பின்பற்றுவது உண்மையுள்ளவர்களாக இருப்பது அல்ல; அவற்றை ஏற்படுத்தியபோது தேவன் காட்டிய துல்லியத்தையே புறக்கணிப்பதாகும்.

பலிகள், தேவன் மட்டுமே மீண்டும் நிலைநாட்டக்கூடிய ஆலயத்துக்காகக் காத்திருக்கின்றன

பலிச் செலுத்தும் முறை மறைந்துவிடவில்லை; ஒழிக்கப்பட்டுவிடவும் இல்லை; மனிதர்கள் உருவாக்கிய அடையாளச் செயல்களாலோ ஆவிக்குரிய உருவகங்களாலோ மாற்றப்படவும் இல்லை. பலிகள் குறித்த கட்டளைகள் முடிவுக்கு வந்துவிட்டன என்று நியாயப்பிரமாணத்திலோ தீர்க்கதரிசிகளிலோ இயேசுவின் வார்த்தைகளிலோ எதுவும் அறிவிக்கவில்லை. நியாயப்பிரமாணத்தின் ஒவ்வொரு பகுதியும் நித்தியமாகச் செல்லுபடியாகும் என்பதை இயேசு உறுதிப்படுத்தினார்; வானமும் பூமியும் ஒழிந்துபோகும்வரை எழுத்தின் மிகச் சிறிய கோடுகூட ஒழியாது என்று கூறினார் (மத்தேயு 5:17-18). வானமும் பூமியும் இன்னும் இருக்கின்றன. ஆகவே, கட்டளைகளும் இருக்கின்றன.

பழைய ஏற்பாடு முழுவதும், ஆரோனின் ஆசாரியத்துவத்துடனான தமது உடன்படிக்கை “நித்தியமானது” என்று தேவன் மீண்டும் மீண்டும் வாக்குறுதி அளித்தார் (யாத்திராகமம் 29:9; எண்ணாகமம் 25:13). பலிச் சடங்குகளை “உங்கள் தலைமுறைகள் முழுவதும் நிலைத்திருக்க வேண்டிய கட்டளை”

என்று நியாயப்பிரமாணம் அழைக்கிறது (எ.கா., லேவியராகமம் 16:34; 23:14, 23:21, 23:31, 23:41). இந்தக் கட்டளைகள் முடிவுக்கு வரும் என்று எந்தத் தீர்க்கதரிசியும் ஒருபோதும் அறிவிக்கவில்லை. மாறாக, இஸ்ரவேலின் தேவனைத் தேசங்கள் மதித்து, அவருடைய ஆலயம் “சகல ஜாதிகளுக்கும் ஜெபவீடு” ஆகும் எதிர்காலத்தைத் தீர்க்கதரிசிகள் பேசுகிறார்கள் (ஏசாயா 56:7); ஆலயத்தின் பரிசுத்தத்தைக் காத்துப் பேச இயேசு மேற்கோள் காட்டிய அதே வசனம் இதுவாகும் (மாற்கு 11:17). ஆலயத்தின் முடிவை அறிவிப்பதற்காக இயேசு இந்த வசனத்தை மேற்கோள் காட்டவில்லை; அதைச் சீர்கெடுத்துக்கொண்டிருந்தவர்களைக் கண்டிப்பதற்காகவே மேற்கோள் காட்டினார்.

நியாயப்பிரமாணம் இந்தப் பலிகளை ஒருபோதும் ஒழிக்கவில்லை, இயேசுவும் அவற்றை ஒருபோதும் ஒழிக்கவில்லை, தீர்க்கதரிசிகளும் அவை ரத்துசெய்யப்பட்டதாக ஒருபோதும் போதிக்கவில்லை என்பதால், வேதவசனம் அனுமதிப்பதையே நாம் முடிவாகக் கூறுகிறோம்: இந்தக் கட்டளைகள் தேவனுடைய நித்திய நியாயப்பிரமாணத்தின் ஒரு பகுதியாகவே இருக்கின்றன; தேவன் தாமே அவசியம் என்று குறிப்பிட்ட கூறுகளான ஆலயம், ஆசாரியத்துவம், பலிபீடம், தூய்மை முறை ஆகியவை கிடைக்காததால் மட்டுமே இன்று அவற்றுக்குக் கீழ்ப்படிய முடியாது.

தேவன் தாமே அகற்றியவற்றை மீண்டும் நிலைநாட்டும்வரை, சரியான நிலைப்பாடு தாழ்மையே — பின்பற்றுதல் அல்ல. தேவன் இடைநிறுத்தியதை மீண்டும் உருவாக்க நாம் முயற்சிப்பதில்லை. பலிபீடத்தை இடம் மாற்றுவதோ, இடத்தை மாற்றுவதோ, சடங்கை மாற்றுவதோ, அடையாளரீதியான வடிவங்களை உருவாக்குவதோ இல்லை. நியாயப்பிரமாணத்தை ஏற்றுக்கொண்டு, அதன் பரிபூரணத்தை மதித்து, தேவன் கட்டளையிட்டதில் எதையும் சேர்க்கவோ குறைக்கவோ மறுக்கிறோம் (உபாகமம் 4:2). இதற்குக் குறைவான எதுவும் பகுதியளவு கீழ்ப்படிதலே; பகுதியளவு கீழ்ப்படிதல் கீழ்ப்படியாமையே.